ARREST VAN HET HOF (EERSTE KAMER) VAN 4 APRIL 1974 [1] [2]

Manlio Serio tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

Zaak 115-73

Samenvatting

1. *Ambtenaren — Aanwerving — Keuze — Maatstaven — Kennis en ervaring met betrekking tot een bepaald nationaal rechtsstelsel — In aanmerking nemen — Toelaatbaarheid*
   (Statuut van de ambtenaren, art. 27)
2. *Ambtenaren — Aanwerving — Vergelijkend onderzoek op de grondslag van zowel schriftelijke bewijsstukken als een examen — Na het examen in aanmerking nemen van de schriftelijke bewijsstukken — Toelaatbaarheid*
   (Statuut van de Ambtenaren, bijlage III, art. 5, eerste en vierde alinea)

1. Weliswaar verbiedt het Statuut dat een ambt wordt bestemd voor onderdanen van een bepaalde Lid-Staat, doch het tot aanstelling bevoegde gezag is niettemin gerechtigd bij de aanwerving van een ambtenaar zijn keuze afhankelijk te stellen van de kennis en ervaring met betrekking tot een bepaald nationaal rechtsstelsel.
2. Ingevolge artikel 5, eerste en vierde alinea, van bijlage III van het Statuut stellen de door de kandidaten overgelegde schriftelijke bewijsstukken de jury in de eerste plaats in staat te bepalen welke sollicitanten tot het examen kunnen worden toegelaten. Deze bepalingen verbieden echter geenszins dat zij, mede gelet op het examenresultaat, bij het benoemingsbesluit in aanmerking worden genomen.

In de zaak 115-73,

M. Serio, ambtenaar van de Commissie der Europese Gemeenschappen, ten deze vertegenwoordigd door R. Serio, advocaat te Salerno, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van J. Guill, 23, rue Seimetz,

verzoeker,

1 — Procestaal: Italiaans.

2 — Om redenen van vereenvoudiging en duidelijkheid heeft het Hof besloten tot een enigszins gewijzigde inkleding zijner arresten. Met name de „gezien's" vóór het dictum zullen verdwijnen. De lezer gelieve zich te houden aan de rechtsoverwegingen waarin alle aangehaalde teksten in hun logische samenhang zijn vermeld.

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur G. Pincherle, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij haar juridisch adviseur P. Lamoureux, 4, boulevard Royal,

verweerster,

betreffende

— nietigverklaring van de procedure voor vergelijkend onderzoek COM/388/71 en de daaropvolgende benoeming,

— schadevergoeding,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

samengesteld als volgt: R. Monaco (rapporteur), waarnemend Kamerpresident, J. Mertens de Wilmars en C. Ó Dálaigh, Rechters,

Advocaat-Generaal: J.-P. Warner
Griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — Overzicht van de feiten en de schriftelijke procedure

Overwegende dat de feiten en het verloop van de schriftelijke behandeling kunnen worden samengevat als volgt:

1. Bij kennisgeving van vergelijkend onderzoek COM/388/71 opende de Commissie de procedure voor een intern vergelijkend onderzoek ten einde te voorzien in een post van de categorie en loopbaan A 5/A 4. Eén der voorwaarden voor toelating was „theoretische en praktische kennis van het Nederlandse recht". Verzoeker schreef bij brief van 8 november 1971 aan de Directeur-generaal Administratie dat de aankondiging wegens deze voorwaarde misbruik van bevoegdheid opleverde en discrimine-

rend was weshalve hij verzocht deze te annuleren. Deze brief en een eerdere brief van 19 oktober 1971 werden door de administratie op 29 februari 1972 afwijzend beantwoord. Verzoeker solliciteerde naar de betrokken functie en werd op 14 maart 1972 toegelaten tot het in de procedure voorziene schriftelijke examen. Bij schrijven van de administratie van 13 juni 1972 werd hem medegedeeld dat zijn sollicitatie niet tot benoeming had geleid. Na ontvangst van deze brief betwistte verzoeker de juistheid daarvan bij brief van 16 juni 1972 aan het kabinet van de voorzitter der Commissie, stellende dat zijn naam voorkwam op de lijst van geschikte kandidaten. Nog die zelfde dag zond de administratie een nieuwe brief, die verzoeker bereikte op 21 juni 1972, waarin zij bevestigde dat bij het vergelijkend onderzoek de keuze niet op hem was gevallen en zij hem tevens mededeelde dat zijn naam voorkwam op de lijst van geschikte kandidaten.

Bij besluit van 31 mei 1972 benoemde de Commissie de heer C. Timmermans, van Nederlandse nationaliteit, op de vacante post. Verzoeker diende tegen dit besluit op 23 juli 1972 een klacht in op de voet van artikel 90, lid 2, van het Statuut van de Ambtenaren.

Deze klacht werd verworpen bij besluit van 15 januari 1973, aan de betrokkene medegedeeld op 23 januari 1973. Deze stelde op 23 maart 1973 het onderhavig beroep in.

2. Het Hof (Eerste Kamer) heeft, op rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, bij beschikking van 8 november 1973 besloten twee getuigen te horen en de Commissie uit te nodigen vóór 20 november 1973 schriftelijk enige nadere inlichtingen te verstrekken.

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoeker* concludeert dat het den Hove behage:

„— het onderhavige beroep ontvankelijk te verklaren;

— de procedure voor het vergelijkend onderzoek COM/388/71 en de daaropvolgende benoeming van C. Timmermans nietig te verklaren;

— te verstaan dat verzoeker van verweerster vergoeding dient te ontvangen voor de geleden materiële schade, berekend naar het verschil tussen de bezoldiging die hij bij benoeming in de betrokken post zou hebben ontvangen, en de tot de datum van de uitspraak in feite ontvangen bezoldiging;

— te verstaan dat verzoeker vergoeding dient te ontvangen van de door het Hof naar billijkheid te bepalen immateriële schade als gevolg van de opzettelijke, herhaalde en onwettige uitsluiting van carrièremogelijkheden voor verzoeker;

— verweerster te verwijzen in alle kosten van het geding en in ieder geval de artikelen 69, 70, 71, 72 en 73 van het Reglement voor de procesvoering ten gunste van verzoeker toe te passen;"

dat verzoeker voorts aanbiedt bewijzen over te leggen en het Hof vraagt de materiële juistheid te onderzoeken van een aantal omstandigheden die hij in zijn memorie heeft aangevoerd tot staving van bovenstaande conclusies;

Overwegende dat *verweerster* concludeert dat het den Hove behage:

„— het beroep in al zijn onderdelen te verwerpen en verzoeker in de kosten te verwijzen".

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de door partijen tijdens de schriftelijke behandeling voorgedragen middelen en argumenten kunnen worden samengevat als volgt:

Verzoeker betoogt dat het litigieuze ver-

gelijkende onderzoek misbruik van bevoegdheid oplevert en discriminerend was, omdat de kennisgeving van het vergelijkend onderzoek als één der voorwaarden voor toelating stelde: theoretische en praktische kennis van het Nederlandse recht. Hiertoe merkt hij allereerst op dat de bewering dat theoretische en praktische kennis van dit recht geen prerogatief van Nederlanders is, van weinig werkelijkheidszin getuigt, vooral gezien de moeilijkheden waarvoor een niet-Nederlander komt te staan wanneer hij praktische kennis van het Nederlandse recht wil verwerven. In de tweede plaats, gelet op de aarde der werkzaamheden van bedoelde afdeling en de daaraan verbonden ambtenaren, is de noodzaak om bij die werkzaamheden alle nationale wetgevingen in aanmerking te nemen, niet te rijmen met de verlangde kennis van één enkele wetgeving en de aanwerving van ambtenaren van een bepaalde nationaliteit. Ten slotte is het niet juist dat het examenonderdeel over de kennis van het Nederlandse recht niet eliminerend werkte, want de resultaten van dat onderdeel hebben een belangrijke rol gespeeld bij de beoordeling van de beide kandidaten.

Overigens komt — volgens verzoeker — de houding van de administratie in het onderhavige geval uitsluitend voort uit een vooropgesteld plan om genoemde kandidaat reeds bij zijn aanwerving te begunstigen, hetgeen ingaat tegen verzoekers bevordering. Met bewijsaanbiedingen voert verzoeker een aantal omstandigheden aan, waaruit het bestaan van een dergelijk „plan" blijkt, dat mede door het litigieuze vergelijkend onderzoek is gerealiseerd.

Bovendien heeft het examengedeelte van het litigieuze vergelijkend onderzoek volgens verzoeker een onregelmatig verloop gehad. Aan dit onderzoek hebben twee kandidaten deelgenomen, een Nederlander en een Italiaan. Door het besluit van de juryvoorzitter om het examenwerk niet slechts in de Franse vertaling, doch ook in de originele versie te doen voorleggen was het mogelijk de identiteit van iedere kandidaat vast te stellen, zodat de noodzakelijke anonimiteit bij het examen niet gewaarborgd was.

Bovendien bevatte het dossier dat aan de Commissie was voorgelegd ter benoeming van de te kiezen kandidaat, niet de bewijzen van verzoekers universitaire opleiding en beroepservaring, hoewel hij deze als bijlagen bij zijn sollicitatie had gevoegd. Deze nalatigheid, die moeilijk aan toeval kan worden geweten, is van invloed geweest op het benoemingsbesluit, vooral gezien het grote verschil op dit punt tussen de antecedenten van beide kandidaten. Anderzijds is het met het karakter van een vergelijkend onderzoek zowel op de grondslag van een examen als op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken onverenigbaar om de schriftelijke bewijsstukken alleen te gebruiken als maatstaf voor de toelating tot het examen, omdat de beoordeling van de verdiensten van iedere kandidaat in een vergelijkend onderzoek van deze aard niet slechts moet worden gebaseerd op het resultaat van het examen maar ook op de schriftelijke bewijsstukken. Verzoeker meent voorts dat, gezien deze omstandigheden, de jury niet de nodige objectiviteit heeft betracht. Hij wijst er onder andere op dat een lid van de jury ook deel uitmaakte van de Paritaire Commissie waaraan zowel de bestreden kennisgeving als de daaraan voorafgaande kennisgeving van vacature zijn voorgelegd en dat, ofschoon er geen reden bestaat om de objectiviteit van de vertegenwoordiger van de juridische dienst in de jury in twijfel te trekken, toch rekening moet worden gehouden met de banden die in de dienstverhouding bestaan tussen deze ambtenaar en de directeur van het betrokken directoraat-generaal.

Ten slotte vestigt verzoeker de aandacht van het Hof op de na het examen aan elk van beide kandidaten gegeven cijfers voor het algemene en het bijzondere deel, en op de bijzonderheden van de hun toegekende punten: met beoordelingscijfers kan gemakkelijk worden gemanipuleerd.

De *Commissie* betwist in de eerste plaats

dat het litigieuze vergelijkende onderzoek is gehouden teneinde „een kandidaat van een bepaalde nationaliteit" voor te trekken. Zij onderstreept dat een belangrijke afdeling van het betrokken directoraat-generaal evenwichtig moet zijn samengesteld in verband met de in het Verdrag aan de Commissie toebedeelde taken. Dit evenwicht is niet onverenigbaar met het verbod van artikel 27 van het Statuut van de Ambtenaren. Uit de opbouw van de betrokken afdeling en de aard van bepaalde aan haar toebedeelde werkzaamheden blijkt namelijk dat de aanwezigheid van een ambtenaar die gespecialiseerd is in het Nederlandse recht weliswaar gewenst, doch niet noodzakelijk was. Overigens is „praktische kennis" van een bepaalde wetgeving niet hetzelfde als „rechtspraktijk". Ten slotte werd in de kennisgeving van het vergelijkend onderzoek voornamelijk „grondige kennis van het privaatrecht, met name van het handelsrecht", verlangd zonder speciale verwijzing naar aan bepaalde wetgeving. Voor de werking van de dienst vormde kennis van het Nederlands recht een nuttige aanvulling, doch geen onmisbare voorwaarde.

De Commissie betwist vervolgens dat verzoeker is gedwarsboomd in zijn loopbaan en zij weerlegt zijn argumenten op dit punt. Zij merkt voorts op dat hij zich niet kan beroepen op beweerdelijk onrechtmatige gedragingen van de Commissie te zijnen aanzien, waartegen hij niet tijdig is opgekomen en waarvan hij de beweerde onwettigheid in de onderhavige zaak niet kan inroepen.

De Commissie bevestigt overigens dat alle voorzorgsmaatregelen waren genomen voor een correcte gang van zaken bij het vergelijkend onderzoek. Van het examenwerk was de Franse vertaling en niet de originele tekst aan de examinatoren verstrekt. Het origineel was wel aan de examinatoren ter beschikking gesteld om na de puntentoekenning eventueel de juistheid van de vertaling der teksten waarover zij zich hadden uitgesproken te controleren.

Ten slotte voert de Commissie tegen de bewering dat de jury niet voldoende objectiviteit heeft betracht aan dat in casu, zoals in vele andere gevallen, aan de hand van de schriftelijke bewijsstukken is vastgesteld welke kandidaten tot het vergelijkend onderzoek en uiteindelijk tot het schriftelijk examen moesten worden toegelaten. Het is onjuist dat de schriftelijke bewijsstukken als beoordelingsfactor deel uitmaken van de benoemingsprocedure. Zij maken deel uit van de procedure voor het vergelijkend onderzoek; hiervan vormt de benoeming een latere fase, namelijk die van de keuze door het tot aanstelling bevoegde gezag, dat dan in het bezit is van de lijst van geschikt bevonden kandidaten en van het gemotiveerde juryverslag. Zoals steeds, beschikte bedoeld gezag ook in het onderhavige geval over de persoonsdossiers met de beoordelingsrapporten van de kandidaten.

In zijn repliek blijft *verzoeker* erbij dat het litigieuze vergelijkend onderzoek deel uitmaakte van een plan om een kandidaat van een bepaalde nationaliteit te bevorderen. Hij biedt aan dit met bewijzen te staven en onderstreept de wenselijkheid getuigen te horen.

Verzoeker zet uitvoerig uiteen dat, ofschoon de noodzaak van een evenwichtige verdeling der nationaliteiten binnen de betrokken afdeling niet wordt betwist, bij de samenstelling van deze afdeling vóór noch na het vergelijkend onderzoek rekening is gehouden met het door de Commissie aangevoerde beginsel. Herhalend dat in de betrokken dienst geen bijzondere behoefte bestond aan een theoretische en praktische kennis van het Nederlandse recht, gaat verzoeker vervolgens nader in op de feitelijke omstandigheden waaruit zou blijken van een vooropgesteld plan ter begunstiging van de benoemde kandidaat en van de vijandige houding van de administratie jegens hem. Zijns inziens kan hem niet worden verboden zich in casu te beroepen op omstandigheden uit het verleden, omdat ten bewijze van de authenticiteit van een gebeurtenis juist naar de voorge-

schiedenis moet worden gekeken en bij deze zaak rekening moet worden gehouden met alle relevante antecedenten. Indien verzoeker heeft nagelaten hierover tijdig te klagen, dan is dat omdat hij het beroep beschouwt als een „ultima ratio" voor erkenning van een recht door de administratie. Hij vestigt in het bijzonder de aandacht op de omstandigheden rond zijn herindeling bij zijn oorspronkelijke afdeling. Het besluit van de directeur-generaal inzake deze herindeling werd genomen enkele dagen nadat hij van zijn afdelingshoofd had gehoord dat er geen enkele mogelijkheid bestond voor zijn benoeming in een vacante A 5/A 4 post noch voor een bevordering bij de afdeling waarin hij „tijdelijk" was te werk gesteld.

Terugkomend op de anonimiteit van de examens zegt verzoeker dat het subtiele onderscheid dat verweerster maakt tussen het *geven* en het *ter beschikking stellen* van de werkstukken aan de examinatoren hem niet recht duidelijk is. Hij wijst erop dat de voorzitter van de jury hem zelf had medegedeeld dat het origineel en de Franse vertaling van het examenwerk aan de examinatoren was overhandigd en vraagt het Hof genoemde ambtenaar op dit punt te ondervragen.

Met betrekking tot de waarde van schriftelijke bewijsstukken in een vergelijkend onderzoeken „op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken en een examen", zoals het onderhavige, antwoordt verzoeker tenslotte dat het Statuut van de Ambtenaren in artikel 1b) en 5 van bijlage III uitdrukkelijk drie categorieën vergelijkende onderzoeken onderscheidt: op de grondslag van een examen, op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken en op de grondslag van zowel schriftelijke bewijsstukken als een examen. Indien verweerster gelijk heeft, dat de schriftelijke bewijsstukken bij het vergelijkend onderzoek COM/388 uitsluitend in aanmerking zijn genomen voor de toelating tot het examen, dan moet daaruit worden afgeleid dat in strijd met de onderhavige kennisgeving in casu een vergelijkend onderzoek „op de grondslag van een examen" is gehouden, en niet „op de grondslag van zowel schriftelijke bewijsstukken als een examen."

Verweerster antwoordt dat verzoeker de evenwichtige spreiding van de verschillende nationaliteiten der ambtenaren, welke dient ter verhoging van het rendement van bepaalde diensten, verwart met het „aardrijkskundig evenwicht", dat is gebaseerd op een verdeling der ambten naar evenredigheid van de omvang van iedere Lid-Staat. De Commissie doelde in haar betoog alleen op de evenwichtige spreiding. Verweerster handhaaft haar mening op alle betwiste punten, met name ten aanzien van de beweerde discriminerende maatregelen of kwaadwillige houding van de administratie jegens verzoeker en komt vervolgens terug op het belang van schriftelijke bewijsstukken bij een vergelijkend onderzoek „op de grondslag van zowel schriftelijke bewijsstukken als een examen" en op de anonimiteit der examens. Ten aanzien van de eerste vraag merkt zij op dat schriftelijke bewijsstukken luidens de aankondiging weliswaar kunnen worden aangewezen als beoordelingsmaatstaf naast de resultaten van het examen, maar dat dit nog niet wil zeggen dat het tot aanstelling bevoegde gezag, bij de uitoefening van de hem op dit gebied verleende bevoegdheden, aan het vergelijkend onderzoek op de grondslag van zowel schriftelijke bewijsstukken als een examen niet een zodanig karakter mag toekennen dat het accent daarin meer ligt op de schriftelijke bewijsstukken dan op het examen, of omgekeerd. In het onderhavige geval vormden de schriftelijke bewijsstukken niet slechts een voorwaarde voor toelating tot het vergelijkend onderzoek, maar ook tot het examen. Met betrekking tot het tweede punt (de anonimiteit van het examen) merkt verweerster op dat de examinatoren eerst *na* hun cijfertoekenning de oorspronkelijke tekst van het examenwerk hadden mogen inzien.

Wat ten slotte de gegrondheid van de schadevordering betreft, beroept verzoeker zich — aldus verweerster — op een

reeks tendentieus en subjectief uitgelegde omstandigheden (opzettelijke blokkering van zijn loopbaan, kwaadwillige houding van de directeur-generaal, de heer Vogelaar, enz.), die geen samenhangende, nauwkeurige en relevante aanwijzingen opleveren voor de „opzet" van de administratie om elke promotiemogelijkheid voor verzoeker af te snijden. Ten aanzien van verzoekers herindeling bij zijn oorspronkelijke afdeling in februari 1973 en de weigering hem bij die afdeling voor bevordering in aanmerking te laten komen, merkt verweerster op dat beide omstandigheden hun verklaring vinden in het feit dat bedoelde afdeling destijds was verbonden aan een nieuw directoraat-generaal. Bevordering van verzoeker bij die afdeling zou bevordering hebben betekend bij een dienst die toen was verbonden aan een ander directoraat-generaal.

IV — De mondelinge behandeling

Overwegende dat partijen ter zitting van 12 december 1973 en 13 februari 1974 zijn gehoord;

dat het Hof (Eerste Kamer) op 12 december 1973 de heren C. Timmermans en K. Gleichmann heeft gehoord;

dat de Advocaat-Generaal ter zitting van 19 maart 1974 conclusie heeft genomen;

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat het op 23 maart 1973 ter griffie ingekomen verzoek in de eerste plaats strekt tot nietigverklaring van de procedure voor vergelijkend onderzoek COM/388/71 en de daaropvolgende benoeming door de Commissie;

dat het voorts strekt tot veroordeling van de Commissie om de immateriële schade te vergoeden, die zij verzoeker zou hebben toegebracht door hem bij dit vergelijkend onderzoek ten onrechte uit te sluiten;

2 Overwegende dat verzoeker stelt dat genoemd vergelijkend onderzoek was opgezet en ingericht om een bepaalde kandidaat te begunstigen;

dat hij in de eerste plaats betoogt dat reeds vóór de kennisgeving van het litigieuze vergelijkend onderzoek de kandidaat op wie de keuze is gevallen, heeft gezegd dat het hoofd van de afdeling, waarbij de betrokken plaats openstond, hem een post in de rang A5 bij deze afdeling had aangeboden en dat hij dit aanbod had aanvaard;

dat deze bewering niet is bevestigd bij het horen van de getuigen door het Hof ter zitting van 12 december 1973;

3 Overwegende dat verzoeker voorts stelt dat het discriminerende karakter van het vergelijkend onderzoek tevens blijkt uit het feit dat in de kennisgeving van het vergelijkend onderzoek als een der voorwaarden voor toelating grondige theoretische en praktische kennis van het Nederlandse recht werd geëist;

dat de aard van de werkzaamheden der betrokken afdeling en met name de noodzaak daarbij rekening te houden met alle nationale wetgevingen van de Lid-Staten een dergelijke voorwaarde niet zouden hebben gerechtvaardigd;

4 Overwegende dat het Statuut weliswaar verbiedt dat een ambt wordt bestemd voor onderdanen van een bepaalde Lid-Staat, doch dat het tot aanstelling bevoegde gezag niettemin gerechtigd is bij de aanwerving van een ambtenaar zijn keuze afhankelijk te stellen van de kennis en ervaring met betrekking tot een bepaald nationaal rechtsstelsel;

dat in casu, mede gezien de op het gebied van het vennootschapsrecht liggende taken van de afdeling waarbij de plaats openstond, de aanwerving van de ambtenaar met kennis van het Nederlandse recht rechtvaardiging kon vinden in het feit dat het Nederlandse vennootschapsrecht kort tevoren wijzigingen had ondergaan;

dat bovendien de keuze van de onderwerpen voor de belangrijkste examenopgave beantwoordde aan de aard der werkzaamheden die zijn opgedragen aan de afdeling waaronder de litigieuze post valt;

5 Overwegende dat verzoeker verder nog stelt dat het vergelijkend onderzoek niet regelmatig is verlopen door de samenstelling van de jury en de aan de jury geboden mogelijkheid niet slechts over de Franse vertaling, doch ook over het origineel van het examenwerk te beschikken;

dat immers, waar een der beide tot het examen toegelaten kandidaten van Nederlandse en de andere van Italiaanse nationaliteit was, door deze mogelijkheid de identiteit van elke kandidaat kon worden vastgesteld en de noodzakelijke anonimiteit van de examens niet was gewaarborgd;

dat bovendien met de door de jury voor de examenresultaten toegekende punten zou zijn „gemanipuleerd";

6 Overwegende dat deze beweringen, gezien hun ernstige karakter, slechts zijn te aanvaarden, indien zij worden geschraagd door toereikende bewijsaanbiedingen;

dat dit hier niet het geval is;

dat met name het argument van de Commissie dat het origineel van het examenwerk aan de juryleden ter beschikking is gesteld om hen — na de cijfertoekenning — in staat te stellen zonodig de juistheid te controleren van de teksten waarover zij zich hadden uitgesproken, indirect wordt bevestigd door de bij het examenwerk gevoegde toezendingsnota welke is opgenomen in het administratief dossier van het litigieuze vergelijkend onderzoek;

7 Overwegende dat verzoeker nog stelt dat, waar het litigieuze vergelijkend onderzoek plaats vond „op de grondslag van zowel schriftelijke bewijsstukken als een examen", de Commissie haar benoemingsbesluit ten onrechte uitsluitend heeft gebaseerd op het resultaat van het examen en niet tevens op de schriftelijke bewijsstukken van iedere kandidaat;

Overwegende dat ingevolge artikel 5, eerste en vierde alinea, van bijlage III van het Statuut de jury „de lijst vaststelt van de sollicitanten die voldoen aan de voorwaarden, omschreven in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek" en dat „bij een vergelijkend onderzoek op de grondslag van zowel schriftelijke bewijsstukken als een examen de jury bepaalt welke sollicitanten uit deze lijst tot het examen worden toegelaten";

dat de door de kandidaten overgelegde schriftelijke bewijsstukken de jury derhalve in de eerste plaats in staat stellen te bepalen welke sollicitanten tot het examen kunnen worden toegelaten;

dat deze bepalingen echter geenszins verbieden dat zij ook nog na de toelating tot het examen in aanmerking worden genomen;

dat deze schriftelijke bewijsstukken immers een beoordelingselement vormen dat, mede gelet op de aan het examenresultaat ontleende gegevens, bij het benoemingsbesluit in aanmerking kan worden genomen;

dat in het onderhavige geval echter niet blijkt — gezien de examenresultaten van met name ook de belangrijkste examenopgave — dat de door verzoeker overgelegde bewijsstukken de doorslag in zijn voordeel moesten geven;

8 Overwegende dat om deze redenen de vorderingen tot nietigverklaring van het vergelijkend onderzoek COM/388/71 en van de litigieuze benoeming ongegrond zijn;

dat derhalve de vordering tot schadevergoeding op grond van de beweerde onregelmatigheden dier handelingen evenmin kan worden toegewezen;

dat het beroep derhalve moet worden verworpen;

Ten aanzien van de kosten

9 Overwegende dat ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten moet worden verwezen;

dat echter ingevolge artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering de kosten, door de instellingen ter zake van beroepen van ambtenaren der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste blijven;

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

rechtdoende:

1. verwerpt het beroep;

2. verstaat dat elk der partijen haar eigen kosten zal hebben te dragen.

Monaco Mertens de Wilmars Ó Dálaigh

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op vier april negentienhonderdvierenzeventig.

De Griffier

A. Van Houtte

De waarnemend President

R. Monaco